

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשְׁת אַחֲרֵי

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יִדוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י"ז - חלק י'

קונטרס 490

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

הקדוש. וכן 7 ספרים של תקוני זהר הקדוש ועלונים לחלקה לבית המדרש.

יהי רצון שהקדוש ברוך הוא ימלא שנותיכם בטוב ובנעימים, וזכות הרבים תגן בעדכם ובעד הנדבנים והתורמים, ובזכות זה בנדאי מבטח קרוב הגאולה השלמה במהרה בימינו אמן נצח סלה ועד
על החתום:

ע"ה יעקב שבח ס"ט, בית שמש

– מכתב מט –

המרכז לאבחון לקויות למידה בישראל

ת.ד. 90041 מיקוד 99190, בית שמש

054-6860053 ,02-9991214

בסיעתא דשמיא – אלול תשס"ט – לכבוד הרב גרוס לבית האלמין.

רציתי להביע את הערכתי הרבה למפעל הגדול לחזוק אמירת הזהר הקדוש שהרב לקח על עצמו, בנוסף על אמירת אמן ואי דבור באמצע התפלה שהם מאבני היסוד של בית המדרש ועוד עשרות ספרים שהרב כתב בנושאים העומדים ברומו של עולם לחזוק יסודות הדת בארץ הקדש ובחוץ לארץ...

אני אברך שעובד ולומד חצי יום בכלל בעלי בתים ברמת בית שמש ומתפלל קבוע בבית המדרש בשבתות וימים טובים, **פחלק מעבודתי אני נמצא הרבה בדרכים, במכונית, אוטובוס, או מטוס, וכעת שקבלתי את הספרים על הזהר, אני מרגיש שאני מנצל יותר את הלמוד בדרכים ומקיים את "ובלכתך בדרך.. בצורה יותר משלמת.**

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן יי בוא ו"ן בן יי ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקושתו) [לרפואת...] [ישועת...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

חשוב לזרז לכל מי שְׁיָכוֹל לְסַיֵּעַ וְלַתֵּת מִזְמָנוֹ וְהוֹנוֹ לְחִזּוּק לַמּוֹד הַזֶּהר
בְּאֶרֶץ וּבְחוּץ לְאֶרֶץ לְמַעַן אַחֲדוּת הָעַם וּבִיַּאת גּוֹאֵל צְדָק בְּמַהֲרָה בְּיַמֵּינוּ
אָמֵן...

החֹתֶם בְּהַעֲרָכָה רַבָּה:

אהוד פריס

מאבחן דידקטי מסמך MA

אבחון לקויי למידה

– מכתב נ –

ברוך השם, לכבוד מערכת "מפעל הזהר העולמי".

בראש וראשונה אני מחיב להעריך ולהוקיר מפעליכם הקדוש שעוסק
בזכות הרבים הכי הגדול בעולם שמקרב גאלתנו ופדות נפשנו כמו שמשה
רבנו בעצמו הבטיח לרשב"י: "בזהר דא יפקון בה מן גלותא ברחמי" – אי
אפשר לשער ולתאר איזה מהפכה זה עשה בארץ, כפי ששמעתי מאנשים
מכמה מקומות מפזרות בארצנו הקדושה שהגיע להם העלונים המהדרים
של הזהר שאתם מפיצים בחנם, וגם ראיתי הספר "אור הזהר" – שלא
ראיתי אף פעם ספר נפלא כזה שיש שם כל כך ענינים נפלאים על למוד
הזהר וכו' מקבצים במקום אחד בסדר נפלא – אני ממש מקנא בכם על
הזכות הגדולה הזו – ואני בעצמי נתעוררתי מזה, בפרט כשהייתי פעם אחת
בליל ששי בכתל המערבי ושמעתי שם שיעור בספר הזהר שאתם ארגנתם –
אני בטוח ש"הנה הוא עומד אחר כתלנו" – שמשיח צדקנו עומד שמה
ושומע השעורים בפרט אצל הכתל שלא זזה משם השכינה הקדושה – וזה
מביא כל הישועות וכל ההשפעות בגשמיות וברוחניות שכל כך אנו צריכים
היום לרחמי שמים.

זבחייהם שְׁעִירִים, אֶלָּא לְשִׁעִירִים, דְּהֵתָם לְשִׁעִירִים הוּוּ עֲבָדֵי פּוֹלְחָנָא, וְשׁוֹלְטָנוּתָא. וְהָכָא וְנָשָׂא הַשִּׁעִיר עָלָיו אֶת כָּל עֲוֹנוֹתָם, וְקָרְבָּנָא לֹא אֶתְעָבִיד אֶלָּא לְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא. תָּא חֲזִי, דְּבִגְיֵי קָרְבָּנָא מִתְבַּסְּמָן עֲלֵאִין וְתַתְּאִין, וְדִינָא לֹא שְׂרִיא וְשִׁלְטָא עֲלֵייהוּ דִּישְׂרָאֵל.

הָאנָא, וְשִׁלַּח בְּיַד אִישׁ עֵתִי הַמְדַּבְּרָה. מַהוּ אִישׁ עֵתִי. אֶלָּא רְזָא דְמַלְאָה הֲכִי הוּא (דף ס"ג ע"ב) בְּכָל מַה דְּאֶתְעָבִיד, בְּעֵי בַר נָשׁ זַמִּין לְהֵיחֵא מְלָה. אֵית בַּר נָשׁ דְּבִרְכָתָא אֶתְקַיֵּים עַל יְדֵיהּ יְתִיר מֵאַחֲרָא. תָּא חֲזִי, מַה כְּתִיב בֵּיהּ בְּכַהֲנָא, (משלי כב) טוֹב עֵין הוּא יְבוֹרֵךְ, אֵל תִּקְרִי יְבוֹרֵךְ, אֶלָּא יְבוֹרֵךְ, בְּגִין דְּהוּא הוּוּ זַמִּין דִּיתְקַיֵּים בְּרִכְתָּא עַל יְדֵיהּ בְּהָאִי. (ס"א וְשָׂאֵרֵי בְּרִכְתָּא בְּאֶשְׁחַחְתוּמָא דִּילֵיהּ).

וְאֵית בַּר נָשׁ דְּהוּא זַמִּין לְאֶתְקַיֵּימָא לְוֹטִין עַל יְדֵיהּ, וּבְכָל מַה דִּישְׁגַּח לִיתֵי לְוֹטִיָּא וּמֵאַרְהַ וּבְעֵיתָא כְּגוֹן בְּלַעַם, דְּאֶקְרִי רַע עֵין, דְּהוּוּ זַמִּין בְּכָל בִּישׁ, וְלֹא הוּוּ זַמִּין לְטַב. וְאַף עַל גַּב דְּבִרְךָ, בְּרִכְתֵּיהּ לֹא בְּרִכְתָּא, וְלֹא אֶתְקַיֵּים. וְכַד הוּוּ לֵייט, כָּל מָאן דְּלֵייט אֶתְקַיֵּים, וְאַפִּילוּ בְּרַגְעָא חָדָא, וְעַל דָּא כְּתִיב, (במדבר כד) שְׂתֵם הָעֵין. בְּכָל אֶתְר דְּעֵינֵיהּ שִׁלְטָא אֶתְלַטְיָא.

הָא חֲזִי מַה כְּתִיב. (במדבר כד) וַיֵּשֶׁת אֵל הַמְדַּבֵּר פָּנָיו, בְּגִין דִּיתַעַר מַהֵהוּא סְטְרָא הַהוּא דְשִׁלְטָא תַמָּן, וְיֵיתִי בְּדִלְטוֹרִיא עֲלֵייהוּ דִּישְׂרָאֵל. מַה כְּתִיב בְּהוּוּ בְּכַהֲנֵי, (משלי כב) טוֹב עֵין הוּא יְבוֹרֵךְ, דְּהוּא הוּוּ זַמִּין בְּהָאִי, וְשָׂאֵרֵי בְּרִכְתָּא בְּאֶשְׁחַחְתוּמָא דִּילֵיהּ. וְעַל דָּא תְּגִינָן, יִסְטִי בַר נָשׁ אֶפִּילוּ מִמַּאָה אֲרַחֲזִין, וְלֹא יֶאֱרַע בִּישָׂא.

אֶלָּא לְשִׁעִירִים, שְׂשֵׁם לְשִׁעִירִים הִיּוּ עוֹשִׂים פִּלְחָן וְשִׁלְטוֹן, וְכֵאֵן - וְנָשָׂא הַשִּׁעִיר עָלָיו אֶת כָּל עֲוֹנוֹתָם, וְהַקָּרְבָּן אֵינּוּ נַעֲשֶׂה אֶלָּא לְקוֹדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא. בָּא וּרְאֵה לְשִׁבְגָלָל הַקָּרְבָּן מִתְבַּשְׂמִים עֲלִיוֹנִים וְתַתְּוֹנִים וְהַדִּין לֹא שׁוֹלֵט וְשׁוֹרֵה עַל יִשְׂרָאֵל.

דְּמַדְּנֵנוּ, וְשִׁלַּח בְּיַד אִישׁ עֵתִי הַמְדַּבְּרָה. מַהוּ אִישׁ עֵתִי? אֶלָּא סוּד הַדְּבָר כִּף הוּא - בְּכָל מַה שְׂנַעֲשֶׂה, צְרִיךְ אָדָם מְזַמֵּן לְאוּתוֹ דְּבַר. יֵשׁ אָדָם שֶׁהַבְּרָכָה מִתְקַיֵּמת עַל יְדוּ יוֹתֵר מֵאַחֵר. בָּא וּרְאֵה מַה כְּתוּב בְּכֵהֵן, טוֹב עֵין הוּא יְבוֹרֵךְ, אֵל תִּקְרִי יְבוֹרֵךְ אֶלָּא יְבוֹרֵךְ, כִּי הוּא מְזַמֵּן שְׂתַתְּקַיֵּים בְּרָכָה עַל יְדוּ בְּזוּה.

(וְשׁוֹרֵה הַבְּרָכָה בְּהַשְׁגָּחָתוֹ).

וְיֵשׁ אָדָם שְׂמֻזְמָן שְׂתַתְּקַיֵּימוּ עַל יְדוּ קְלָלוֹת, וּבְכָל מַה שְׂתַּיְבּוֹנֵן יְבֵאוּ קְלָלוֹת וּמֵאַרְהַ וּבְעֵתָהּ, כְּמוֹ בְּלַעַם שֶׁנִּקְרָא רַע עֵין, שֶׁהִיָּה מְזַמֵּן לְכָל רַע וְלֹא הִיָּה מְזַמֵּן לְטוֹב, וְאַף עַל גַּב שְׂבִרְךָ, בְּרִכְתּוֹ אֵינֵהּ בְּרָכָה וְלֹא הִתְקַיֵּמָה. וּבְכַשְׁהִיָּה מְקַלְל, כָּל מַה שֶׁקָּלַל הִתְקַיֵּים, וְאַפִּילוּ בְּרַגְעָא אַחַד, וְעַל זֶה כְּתוּב (במדבר כד) שְׂתֵם הָעֵין. בְּכָל מְקוֹם שְׂעִינּוּ שִׁלְטָה - הִתְקַלַּל.

בָּא וּרְאֵה מַה כְּתוּב, (שם) וַיֵּשֶׁת אֵל הַמְדַּבֵּר פָּנָיו, כְּדִי שְׂתַיְעוֹרֵר מְאוּתוֹ צַד שֶׁהוּא שׁוֹלֵט שָׂם, וְיֵבֵא בְּהַלְשָׁנָה עַל יִשְׂרָאֵל. מַה כְּתוּב בְּכַהֲנֵים? (משלי כב) טוֹב עֵין הוּא יְבוֹרֵךְ, שֶׁהוּא הִיָּה מְזַמֵּן לְזוּה וְשׁוֹרֵה בְּרָכָה בְּהַשְׁגָּחָה שְׁלוּ. וְעַל זֶה שְׂנִינּוּ, יִסְטָה אָדָם אֶפִּילוּ מִמַּאָה דְּרַכִּים וְלֹא יִפְגַּשׁ אָדָם שְׂשֵׁל לוֹ עֵין רַעָה.

בְּבַר נָשׁ דְּאֵית לֵיהּ עֵינָא

אף כאן, ושלח ביד איש עתי -
שהוא מזמן לזה ורשום לזה,
והפקה הנה מפיר בו עין אחת
יותר מאחרת מעט. העור שעל
העין מכסה בשערות רבות, העין
מכחלת ולא מסתכל ישר, זהו
האדם המזמן לכף והראוי לו.
ועל זה כתוב ביד איש עתי.

בגוש חלב היה אדם, שכל
מקום שמפה בידו, הנה מת, ולא
היו אנשים מתקריבים אליו.
בסוריה היה אדם, שכל מקום
שבו הסתפל, אפילו לטוב, הכל
התהפך לרע. יום אחד היה איש
אחד הולך בשוק, והיו פניו
מאירות. בא אותו איש והסתפל
בו, ונבקעה עינו. משום כך לכל
היה אדם מוכן לזה ולזה, ועל
זה כתוב טוב עין הוא יברך, אל
תקרי בדרך אלא יברך.

ולמדנו, האיש הזה שהיה הולך
למדך, כשהגיע שם אותו שער,
היה עולה להר, ודחה אותו
בשתי ידיו, ולא היה מגיע לחצי
ההר עד שנעשה איברים איברים,
ואותו איש היה אומר: כך ימחו
עונות עמך וגו'. ומשום שעולה
אותו קטגור ונעשה סגור של
ישראל, אז הקדוש ברוך הוא,
את כל חטאי ישראל וכל מה
שכתוב באותם פתקים שלמעלה
להזכיר את חטאי בני האדם, הוא
נוטל אותם וזרק אותם כמו זה
למקום שנקרא מצולות ים. זהו
שכתוב (מיכה ז) ותשליך במצולות
ים כל חטאתם.

רעיא מהימנא

מצוה זו, שיעבד הכהן הגדול את
עבודת אותו היום כמו שצריך,
ולשלח שער לעזאזל. הסוד הנה
כמו שנאמר, כדי שיפיר מהעם

אוף הכא ושלח ביד איש עתי, דהוא זמין
להאי. ורשים להאי, וכהנא הוה
אשתמודע ביה, חד עינא יתיר מאחרא פורתא.
סורטא דעל עינא אתחפנא בשערין סגיאין.
מפחלא עינא, ולא מסתפל במישר. האי הוא
בר נש זמין להאי, וכדקא חזי ליה. ועל דא
כתוב ביד איש עתי.

בגוש חלבא הוה בר נש, דבכל אתר דמחי
בידוי, הוה מית, ולא הוו בני נשא
מקריבין בהדיה. בסוריא הוה בר נש, דבכל
אתר דאסתפל אפילו לטב, כלא אתהפך
לביש. יומא חד הוה חד בר נש אזיל בשוקא,
והוה אנפוי נהירין. אתא ההוא בר נש ואסתפל
ביה, ואתפקע עיניה. בגין כך, בכלא הוה בר
נש זמין, להאי ולהאי. ועל דא כתוב טוב עין
הוא יבורך, אל תקרי יבורך אלא יברך.

והאנא, האי בר נש דהוה אזיל למדברא, פד
מטא ביה בהווא שעירא הוה סליק
לטורא, ודחי ליה בתרין ידוי. ולא הוה נחית
לפלגות טורא, עד דאתעביד שייפין שייפין.
והוה בר נש הוה אמר, כך ימחו עונות עמך
וכו'. ובגין דסליק ההוא קטיגוריא ואתעביד
סגיגוריא דישראל, כדין קדשא בריך הוא, כל
חובייהו דישראל, וכל מה דכתוב באינון
פתקין דלעילא, לאדפרא חובייהו דבני נשא,
נטיל לון ורמי לון כהאי גוונא, לאתר דאתקרי
מצולות ים. קדא הוא דכתוב, (מיכה ז) ותשליך
במצולות ים כל חטאתם.

רעיא מהימנא

פקורא דא, למפלח כהנא רבא פולחנא דהווא יומא
כמה דאצטריך, ולמשלח שער לעזאזל. רזא

דא כמה דאת אמר, בגין לאתפרשא מעמא קדישא, ולא

הקדוש ולא יתבע את חטאייהם
 לפני המלך ולא יקטרג עליהם,
 שהרי אין לו תקף ושלטון (כה)
 אלא רק כשמתחזק הרגו
 מלמעלה, ובאותו דרון מתהפך
 אחר כך לאפטרופוס עליהם,
 ועל כן נדחה מלפני המלך. והרי
 בארנו, משום שהוא קץ כל בשר.
 והעם הקדוש נותנים לו כמו
 שהוא צריך שעיר, וסוד זה -
 (בראשית כז) הן עשו אחי איש שעיר.
 כמו שהוא בצד הקדשה זכר
 ונקבה, אף כך בצד הטמאה זכר
 ונקבה. משל אומרים, זרק עצם
 לכלב, והוא ילחץ את עפר רגלך.
 שא"ל את בן זומא, האם לסרס
 כלב? אמר להם, (ויקרא כב)
 ובארצכם לא תעשו, כל
 שבארצכם לא תעשו. כמו
 שהעולם צריך את זה, כך צריך
 העולם את זה. ועל זה נאמר,
 (בראשית א) והנה טוב מאד - זה
 מלאך המות, אין לבטלו מן
 העולם, שהעולם צריך אותו. אף
 על גב שכתוב בו (ישעיה נב)
 והכלבים עזי נפש לא ידעו
 שבעה וגו', לא יתבטלו מן
 העולם. הכל צריך, טוב ורע.

ומשום כך יש לנו ביום הזה לזרק
 עצם לכלב, עד שהוא גורר, כינס
 מי שיכנס להיכל המלך, ואין מי
 שימחה בידו. אחר כך יכשפש
 בזנבו.
 מה כתוב? והתודה עליו את כל
 עונת בני ישראל, וכתוב ונשא
 השעיר עליו את כל עונתם. כיון
 שהוא רואה את השעיר הזה,
 תשוקתו אליו ולהתמתן עמו,
 ולא יודע מאותם החטאים
 שנוטל השעיר. הוא שב אל
 ישראל, רואה אותם בלי חטאים,
 כלי פשעים, שהרי כלם שורים על ראש השעיר, עולה למעלה ומשפח אותם לפני הקדוש ברוך
 הוא. והקדוש ברוך הוא רואה את עדות אותו המקטרג, והואיל ותשוקתו לרחם על עמו, אף
 על גב שהוא יודע את כל המעשה, הוא חס על ישראל.

יקטרג עליהו, דהא לית ליה תקיפו ושלטנו, (כה) בר
 פד אתקף רוגזא מלעילא, ובההוא דורנא אתהפך לבתר
 אפטרופוסא עליהו, ועל דא אתדחייא מקמי מלכא.
 והא אוקימנא, בגין דאיהו קץ כל בשר.

ועמא קדישא יחבין ליה כמה דאצטריך ליה שעיר,
 ורזא דא (בראשית כז) הן עשו אחי איש שעיר. כמה
 דאיהו בסטר דקדושה דכר ונוקבא, אוף הכי בסטר
 מסאבו דכר ונוקבא. מתלא אמרי, לכלבא ארמי ליה
 גרמא, ילחץ עפרא דרגלך.

שא"ל לון זומא, מהו לסרסי כלבא. אמר להם, (ויקרא
 כב) ובארצכם לא תעשו, כל שבארצכם לא תעשו.
 כמה דאצטריך עלמא להאי, הכי אצטריך עלמא להאי.
 ועל דא אתמר, (בראשית א) והנה טוב מאד דא מלאך המות.
 לית לבטלא ליה מן עלמא, עלמא אצטריך ליה, אף על
 גב דכתיב ביה, (ישעיה נב) והכלבים עזי נפש לא ידעו
 שבעה וגו', לא יתבטלון מן עלמא. כלא אצטריך טוב
 ורע.

ובגניי פה אית לן ביומא דא למרמי ליה גרמא לכלבא,
 עד דאיהו גריר, ייעול מאן דייעול לגבי היכלא
 דמלכא, ולית מאן דימחי בידוי. לבתר יכשפש ליה
 בזנביה.

מה פתיב והתודה עליו את כל עונות בני ישראל, וכתיב
 ונשא השעיר עליו את כל עונותם. כיון דאיהו חמי
 האי שעיר. תיאובתיה לגביה, ולאשתכללא בהדיה, ולא
 ידע מאינזן חובין דקא נטיל שעיר. תב לגביהו דישראל,
 חמי לון בלא חובין, בלא פשעין, דהא כלהו שראן
 ברישא דשעיר, סליק לעילא, ושפח לון קמי קדשא בריך
 הוא. וקודשא בריך הוא חמי סהדותא דההוא מקטרגא,
 והואיל ותיאובתיה לרחמא על עמיה, אף על גב דאיהו
 ידע על עובדא, חס עלייהון דישראל.

כלי פשעים, שהרי כלם שורים על ראש השעיר, עולה למעלה ומשפח אותם לפני הקדוש ברוך
 הוא. והקדוש ברוך הוא רואה את עדות אותו המקטרג, והואיל ותשוקתו לרחם על עמו, אף
 על גב שהוא יודע את כל המעשה, הוא חס על ישראל.

וּכְלָא שְׂרֵינָא בְדָא, בְּגִין דְּלֹא יתְעַר רְזָא דְדִינָא מְלַעֲלֵא,
וַיִּתְקַף הָאִי וַיִּשְׁתַּעֲזֵן בְּנִי עֲלֵמָא, דְּהָא דָּא מְסַטְרָא
דְדִינָא קִשְׂיָא קָא אֲתִי. וַאֲי יתְעַר הָאִי, בְּחוּבֵי בְנֵי אֲנָשָׁא
אֲתַעַר. דְּהָא לִית לִיה אֲתַעַרֵּו לְסַלְקָא לְעֵילָא לְאַתְעַרָּא
דִּינָא קִשְׂיָא בְר בְּדִיל חוּבֵי בְנֵי נָשָׂא. דְּהָא בְּשַׁעְתָּא דְּבֵר
נָשׁ עֲבִיד חוּבָא, אֲתַכְנַשׁ הָאִי, וְכַמְּה אֶלְף סִינְעֵן דִּילִיָּה,
וּמִתְכַּנְפֵי תַמְזֵן, וְנִטְלֵי לִיָּה, וְסַלְקֵי לְעֵילָא רַחֲמֵנָא לִישׁוּבֵן.
וְעַל כֵּלָּא יְהֵב קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא עֵיטָא לְיִשְׂרָאֵל לְאַשְׁתַּזְבָּא
מִכָּל סַטְרִין. וְעַל דָּא כְּתִיב, (תְּהִלִּים קמ"ד) אֲשֶׁרִי הָעַם שָׂכְכָה
לוֹ אֲשֶׁרִי הָעַם שִׁינֵי אֱלֹהֵיו. (ע"כ רַעֲיָא מְהִימְנָא).

הַאנָּא, (ויקרא טו) וּמֵאֵת עֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יִקַּח שְׁנֵי
שְׁעִירֵי עִזִּים לְחַטָּאת, וּמֵאֵת עֲדַת, בְּגִין
דִּיְהָא מְפַלְהוּ, וַיִּתְכַּפֵּר לְכֻלְהוּ. דְּהָא כָּל
חוּבֵיָּהוּ דְּבְנֵי יִשְׂרָאֵל הֵכָא תְלִינֵן, וְכֻלְהוּ
מִתְכַּפְּרֵי בְדָא. (דף ס"ד ע"א) וְלֹא סָגִי מִבֵּר נֶשׁ חַד.
וּמֵאֵן אֲתַר אֲתַנְסִיבוּ מְאִינוּן קוּפִין דְּבַעֲזָרָה
נְטִלִין אַגְרָא, וְאִיְתִי לְהוּ מְאִינוּן דְּמִי דְּהוּ
מְפַלְהוּ.

וְהוּא שְׁעִירָא אַחְרָא, דְּהוּה אֲשַׁתָּאר לְקוּדְשָׁא
בְרִיךְ הוּא, עֲבָדִין לִיָּה חַטָּאת
בְּקַדְמִיתָא. וְהָא אוּקִימְנָא בְּאֵן אֲתַר הָוָה
מִתְקַשְׂרָא. וּלְבַתֵּר דָּא מִתְקַרְבִין הֵנִי,
וּמִתְבַּסְּמִין כֵּלָּא, וְאֲשַׁתָּארוּ יִשְׂרָאֵל וּכְאִין קָמִי
קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, מְפַל חוּבִין דְּעַבְדוּ וְחֻבו
קָמִיָּה. הָדָא הוּא דְכְּתִיב פִּי בֵּיוֹם הַזֶּה יִכְפֹּר
עֲלֵיכֶם וּגְוֹ.

הוּ אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, (בראשית כז) וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל
רַבְּקָה אִמּוֹ הֵן עָשׂוּ אָחִי אִישׁ שְׁעִיר וְאֲנֹכִי
אִישׁ חֶלֶק. מָאִי קָא רְמִיזָא, אֶלָּא וְדָאִי עָשׂוּ
אִישׁ שְׁעִיר, הוּא מְהֵהוּא דְאַקְרִי שְׁעִיר, דְּהָא
מְהֵהוּא סַטְרָא אֲתִי. וְאֲנֹכִי אִישׁ חֶלֶק: גָּבַר
מְהֵהוּא דְפָלִיג לְכָל שְׂאֵר עַמִּין רַבְרַבִּין מְמַנֵּן.

שְׁנַקְרָא שְׁעִיר, שְׁהֵרִי מְאוּתוֹ צַד הוּא בָּא. וְאֲנֹכִי אִישׁ חֶלֶק - אִישׁ מְאוּתוֹ שְׁחָלַק לְכָל שְׂאֵר הָעַמִּים

וְהַבֵּל שׁוֹרָה עַל זֶה, כְּדִי שְׁלֹא
יַעֲוֹר אֶת סוּד הַדִּין מִלְּמַעְלָה,
וְזֶה יִתְחַזֵּק וַיִּשְׁמְדוּ בְנֵי הָעוֹלָם,
שְׁהֵרִי זֶה בָּא מִצַּד הַדִּין הַקָּשָׁה,
וְאִם זֶה יִתְעוֹרֵר, הוּא מִתְעוֹרֵר
בְּחֻטְאֵי בְנֵי הָאָדָם, שְׁהֵרִי אֵין לוֹ
הַתְעוֹרְרוּת לְעֵלוֹת לְמַעְלָה לְעוֹרֵר
דִּין קָשָׁה רַק מִשׁוּם חֻטְאֵי בְנֵי
אָדָם. שְׁהֵרִי בְּשַׁעְתָּא שְׂאָדָם עוֹשֶׂה
חֻטָּא, זֶה מִתְאַסֵּף, וְכַמְּה אֶלְפִים
מְסִיעִים שְׁלוֹ, וּמִתְכַּנְסִים שָׁם
וְנִטְלִים אוֹתוֹ וְעוֹלִים לְמַעְלָה.
הַרְחֵמֵן יִצְיַלְנוּ. וְעַל הַכֵּל גּוֹתֵן
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עֲצֵה לְיִשְׂרָאֵל
לְהַנְצִל מִכָּל הַצָּדִידִים, וְעַל זֶה
כְּתוּב, (תְּהִלִּים קמ"ה) אֲשֶׁרִי הָעַם
שָׂכְכָה לוֹ אֲשֶׁרִי הָעַם שְׁהֵי אֱלֹהֵיו.

(עד כאן הרעיא מהימנא).

רְמִדְנוּ, וּמֵאֵת עֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
יִקַּח שְׁנֵי שְׁעִירֵי עִזִּים לְחַטָּאת.
וּמֵאֵת עֲדַת, כְּדִי שְׁיִהִיָּה מִכָּלֵם
וַיִּתְכַּפֵּר לְכָלֵם, שְׁהֵרִי כָּל חֻטְאֵי
בְנֵי יִשְׂרָאֵל כְּאֵן תְּלִינִים, וְכָלֵם
מִתְכַּפְּרִים בְּזָה, וְלֹא מְסַפִּיק
מְאִישׁ אַחַד. וּמְאִיזָה מְקוּם
נְלַקְחִים? מְאוּתָן קְפוּת שְׁבַעֲזָרָה
נִטְלִים שְׁכָר, וּמְבִיאִים אוֹתָם
מְאוּתָם דְּמִים שְׁהֵי מִכָּלֵם.

וְאוֹתוֹ הַשְׁעִיר הָאֲחֵר, שְׁהִיָּה
נְשָׂאָר לְקַדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, עוֹשִׂים
אוֹתוֹ חַטָּאת בְּרָאשׁוּנָה. וְהֵרִי
בְּאַרְנוּ בְּאִיזָה מְקוּם הִיָּה נְקִשָׁר.
וְאַחַר כֵּן מְקַרְבִּים אֶת אֱלֹהֵי,
וְהַכֵּל מִתְבַּשְׂמִים, וַיִּשְׂרָאֵל
נְשָׂאִים צַדִּיקִים לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא מִכָּל הַחֻטָּאִים שְׁעָשׂוּ
וְחֻטְאֵי לְפָנָיו. זֶהוּ שְׁכַתּוּב פִּי
בֵּיוֹם הַזֶּה יִכְפֹּר עֲלֵיכֶם וּגְוֹ.

עוּד אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, (בראשית כז)
וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל רַבְּקָה אִמּוֹ הֵן
עָשׂוּ אָחִי אִישׁ שְׁעִיר וְאֲנֹכִי אִישׁ
חֶלֶק. מַה הוּא רוּמּוֹ? אֶלָּא וְדָאִי
שְׁעָשׂוּ אִישׁ שְׁעִיר, וְהוּא מְאוּתוֹ
שְׁנַקְרָא שְׁעִיר, שְׁהֵרִי מְאוּתוֹ צַד הוּא בָּא. וְאֲנֹכִי אִישׁ חֶלֶק - אִישׁ מְאוּתוֹ שְׁחָלַק לְכָל שְׂאֵר הָעַמִּים

ממנים גדולים, שכתוב (דברים ד) אשר חלק ה' אליהם אתם, וכתוב (שם לב) כי חלק ה' עמו וגו'. עוד איש חלק, משני שעירים, ונשא אחד. שהכהן חלק אותם - אחד לחלקו, ואחד לקדוש ברנף הוא. למה? כדי שיטען על כתפו את כל חטאי יעקב, שכתוב ונשא השעיר עליו את כל עונתם, עונת תם.

דמננו, באותו יום כמה פתחים פתוחים כנגד ישראל לקבל תפלותיהם. אשרי חלקם של ישראל, שהרי הקדוש ברנף הוא רוצה לטהר אותם ולזכות אותם, זהו שכתוב כי ביום הזה וגו'. ביום הזה מתעטר הכהן בכמה עטרות. ביום הזה עבודת הכהן נכבדה וגדולה מכל העבודות. לכלם נתן חלק באותם הקרבנות של הקדוש ברנף הוא. ביום הזה מתעטר (מתעורר) החסד בעולם על ידי הכהן, מקריב את הקרבנות על חטאי העם, על חטאי בראשונה, ואחר כך על חטאי העם. הוא מקריב עולות עליו ועל העם, והרי בארנו את הדברים.

עד שהיו הולכים, ישבו בשדה אחת והתפללו. ירד ענן אחד של אש והקיף אותם. אמר רבי שמעון, הריני רואה שרצונו של הקדוש ברנף הוא כאן. נשב. ישבו והיו אומרים דברי תורה. פתח ואמר, (משלי כה) מים קרים על נפש עיפה ושמועה טובה מארץ מרחק. הרי הסתפלתו בדברי שלמה המלך, ואת פלם אמר בחכמה.

בא ראה, שלשה ספרי חכמה הוציא שלמה לעולם, וכלם בחכמה עליונה. שיר השירים - חכמה, קהלת - תבונה, ומשלי - פנגד חכמה כף הוא. קהלת פנגד

דכתיב, (דברים ד) אשר חלק יי' אליהם אתם, וכתוב (דברים לב) כי חלק יי' עמו וגו'. תו איש חלק, מתרי שעירים ואשתאר חדא. דכהנא פליג לה, חד לחולקיה, וחד לקודשא ברנף הוא. אמאי. בגין דיטעין על כתפוי כל חובוי דיעקב, דכתיב ונשא השעיר עליו את כל עונותם, עונות תם.

האנא, בהווא יומא כמה פתחין פתיחין לקבליהון דישראל לקבלא צלותיהון. זפאה חולקיהון דישראל, דהא קדשא ברנף הוא בעא לזכאה לון, ולדכפאה לון, הדא הוא דכתיב כי ביום הזה יכפר וגו'. בהאי יומא אתעטר פהנא בכמה עטרין. בהאי יומא פולחנא דכהנא יקירא ורב מפל פולחנין. לכלא ירב חולקא באינון קרבנין דקודשא ברנף הוא. בהאי יומא אתעטר (כ"א אהער) חסד בעלמא על ידא דכהנא, מקרב קרבנין על חוביהון דעמא. על חוביה דקדמיתא, ולבתר על חוביהון דעמא. מקרב עלוון עליה ועל עמא והא אוקימנא מלי.

עד דהוו אזלי, יתבו בחד חקל, וצלו. נחת חד עננא דאשא, ואסחר לון. אמר רבי שמעון, הא חמינא דקודשא ברנף הוא רעותא דיליה הקא. גיטיב. יתבו והוו אמרי מלי דאורייתא. פתח ואמר, (משלי כה) מים קרים על נפש עיפה ושמועה טובה מארץ מרחק, הא אסתפלנא במלוי דשלמה מלכא, וכלהו (כ"א דהחכמתא) בחכמה אמרון.

הא חזי תלת ספרין דחכמתא אפיק שלמה לעלמא, וכלהו בחכמתא עלאה. שיר השירים חכמה, קהלת תבונה, ומשלי דעת. לקבל תלת אלין, עבד תלת ספריים. שיר דעת. פנגד שלשת אלה עשה שלשה ספריים. שיר השירים

השירים כנגד חכמה הכי הוא. קהלת לקבל
תבונה, הכי הוא. משלי לקבל דעת. במאי
אתחזי. אלא כל אינון קראי בתרי גוויי אינון,
רישא וסיפא תרי גוויי אתחזיאי. וכד מסתכלי
קראי, דא כליל בדא, ודא כליל בדא, בגין
כך שקיל ללקבליה דדעת.

תבונה כף הוא. משלי כנגד דעת.
במה זה נראה? אלא כל אותם
הכתובים הם בשני גונים, ראש
וסוף, שני גונים נראים.
ויכשמשפלים בכתובים, זה כלול
בזה וזה כלול בזה, משום כך
שקול כנגד הדעת.

הפסוק הזה אין ראשו סופו ואין
סופו ראשו, וכשהסתפלתי בו,
הכל כלול אחד עם אחד, בין
מסופו לראשו, בין מראשו
לסופו. שמועה טובה מארץ
מרחק מים קרים על נפש ציפה.
מים קרים על נפש ציפה ושמועה
טובה מארץ מרחק, וזה וזה נחת
רוח. כמו שנה נחת רוח, כך זה
נחת רוח.

עד שהיו יושבים, בא איש אחד
ואמר, אשתו של רבי שמעון
נרפאה מחליה. והחברים שמעו
קול, שהקדוש ברוך הוא מחל
לאותם חטאי הדור. אמר רבי
שמעון, תרי התקנים פאן הפסוק,
ושמועה טובה מארץ מרחק, כך
זה נחת רוח, כמו מים קרים על
נפש ציפה. אמר להם, נקום ונלך,
שהקדוש ברוך הוא מרחיש לנו
נסים.

פתח ואמר, מים קרים על נפש
ציפה - זו התורה. שכל מי שהוכה
לעסק בתורה ומרוה ממנה את
הנפש, מה כתוב? ושמועה טובה
מארץ מרחק. הקדוש ברוך הוא
מכריז עליו כמה טובות להיטיב
לו בעולם הזה ובעולם הבא. והו
שכתוב ושמועה טובה. מאיזה
מקום? מארץ מרחק, ממקום
שהקדוש ברוך הוא היה רחוק
ממנו בתחלה, ממקום שהיה
אדם בשנאה עמו בתחלה,
שכתוב (איוב ב) וארץ מתקוממה
לו, מאותו מקום שמקדימים לו

האי קרא לאו רישיה סיפיה ולאו סיפיה
רישיה. וכד אסתפלנא ביה, פלא כליל
חד בחד, בין מסיפיה לרישיה, בין מרישיה
לסיפיה. שמועה טובה מארץ מרחק מים
קרים על נפש ציפה. מים קרים על נפש ציפה
ושמועה טובה מארץ מרחק, ודא ודא נייחא
דרוחא, כמה דהאי נייחא דרוחא, כך האי
נייחא דרוחא.

עד דהוו יתבי, אתא חד בר נש, אמר, אנתו
דרבי שמעון אתסיאת ממרעהא. וחבריאי
שמעו קלא, דקודשא בריך הוא שבק לאינון
חובי דדרא. אמר רבי שמעון, הא אתקיים
הכא קרא, ושמועה טובה מארץ מרחק, הכי
הוא נייחא דרוחא, כמו מים קרים על נפש
ציפה. אמר להו נקום וגזיל דקודשא בריך
הוא ארחיש לן בנסין.

פתח ואמר, מים קרים על נפש ציפה, דא
אורייתא. דכל מאן דזכי למלעי
באורייתא, ומרוי נפשא מנה, מה כתיב
ושמועה טובה מארץ מרחק. קדשא בריך הוא
אכריז עליה כמה טבאן לאוטבא ליה בעלמא
דין ובעלמא דאתי. הדא הוא דכתיב, ושמועה
טובה, מאן אתר מארץ מרחק, מאתר דקודשא
ברוך הוא הנה רחיק מניה בקדמיתא, מאתר
דהוה בר נש בדבכו עמיה בקדמיתא, דכתיב,
(איוב ב) וארץ מתקוממה לו, מההוא אתר (ד"ט ט"ד)

מקדימין ליה שלם, הדא הוא דכתיב, מארץ מרחק. וכתוב (ירמיה לא)

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבילים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה ישארו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוַעֵה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֵׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

עזרי מעגם השם עושה שמים וארץ

סֵפֶר

זְהַרֵי הַזֶּהָר

גבו תשעה ספרים נפתחים:

- א. ספר "חבל על כל רגע"
- ב. ספר "נשמות הרשב"י"
- ג. ספר "חיים של זהר"
- ד. ספר "השפעות הרשב"י"
- ה. ספר "רחמי הרשב"י"
- ו. ספר "הזהר וזהר סיני"
- ז. ספר "הקדמות פת הזהר"
- ח. ספר "לקוטי זהר תהלות דוד"
- סדר בראשית
- ט. ספר "גדולי ישראל וזהר"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"
בעיה"ק בית שמש טובב"א - תשרי תשע"א לפ"ק